

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 5. mai 2021 av Høyesterett i avdeling med

dommer Hilde Indreberg
dommer Henrik Bull
dommer Per Erik Bergsjø
dommer Ingvald Falch
dommer Borgar Høgetveit Berg

HR-2021-967-A, (sak nr. 20-164391SIV-HRET)
Anke over Agder lagmannsretts dom 17. september 2020

A
B
C

(advokat Asbjørn Breistein – til prøve)

mot

Landskapsentreprenørene AS

(advokat Leif Oscar Olsen)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Falch:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder styremedlemmers erstatningsansvar overfor en selskapskreditor. Spørsmålet for Høyesterett er begrenset til om den ansvarsbetingende uaktsomheten har påført kreditoren et økonomisk tap, og i tilfelle hvilket tap.
- (3) De ankende parter satt i styret i X AS – heretter omtalt som X – som gikk konkurs 8. mai 2017. C hadde fra stiftelsen i 2002 vært styreleder, eneaksjonær og daglig leder. B og A kom inn i styret i august 2015. B overtok som daglig leder i oktober 2016.
- (4) Ankemotparten Landskapsentreprenørene AS var kreditor i selskapet, senere i konkursboet. Bakgrunnen var i korte trekk at Landskapsentreprenørene var engasjert av X som underentreprenør på et byggeprosjekt X utførte for Statens vegvesen. Prosjektet er omtalt som «Miljøgaten Evje Sentrum» og «Torget». Landskapsentreprenørene utførte arbeider på prosjektet fra sommeren 2015 til utpå høsten 2016 og fakturerte X løpende.
- (5) X betalte gjennomgående ikke ved forfall, og beløpet Landskapsentreprenørene hadde til gode, varierte over tid. Ved årsskiftet 2015–2016 var beløpet 2 254 174 kroner. Den 16. august 2016 var det redusert til sitt laveste nivå på 347 647 kroner. Ved konkursåpningen i 2017 hadde Landskapsentreprenørene til gode 1 786 096 kroner, som ble meldt i konkursboet. Alle tallene inkluderer merverdiavgift. Konkursboet er oppgjort uten dividende til Landskapsentreprenørene.
- (6) Landskapsentreprenørene saksøkte de tre styremedlemmene 18. november 2018 med krav om erstatning for mangelfull informasjon om selskapets sviktende økonomi. Saksøker var i tillegg en annen kreditor i X, Knut Hovet Installasjonar AS, som også hadde utført underentrepriser for X i 2016 uten å ha fått fullt oppgjør.
- (7) Kristiansand tingrett frifant styremedlemmene i dom 27. juni 2019 og tilkjente dem sakskostnader. Tingretten kom til at X fremdeles var solvent ved utgangen av 2016, slik at verken selskapet, styremedlemmene eller daglig leder hadde hatt noen plikt til å varsle de to saksøkende kreditorene om selskapets økonomiske stilling. Det forelå derfor ikke ansvarsgrunnlag.
- (8) Landskapsentreprenørene og Knut Hovet Installasjonar anket til Agder lagmannsrett, som 17. september 2020 avsa dom med denne domsslutningen:
- «1. C, B og A dømmes som solidarisk forpliktete til å betale erstatning innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse til Landskapsentreprenørene AS med 1 375 357 – enmilliontrehundreogsyttifemtusentrehundreogfemtisyv – kroner med tillegg av forsinkelsesrenter fra 2. mai 2018 til betaling finner sted.
 2. C, B og A dømmes som solidarisk forpliktete til å betale erstatning innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse til Knut Inge Hovet Installasjonar AS

med 605 165 – sekshundreogfemtusenetthundreogsekstifem – kroner med tillegg av forsinkelsesrenter fra 2. mai 2018 til betaling finner sted.

3. I sakskostnader for lagmannsretten dømmes C, B og A som solidarisk forpliktete til innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av dommen å betale til Landskapsentreprenørene AS og Knut Inge Hovet Installasjonar AS 782 787 – syvhundreogåttitotusensyvhundreogåttisyv – kroner i tillegg til ankegebyret på 41 400 kroner.
 4. I sakskostnader for tingretten dømmes C, B og A som solidarisk forpliktete til innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av dommen å betale til Landskapsentreprenørene AS og Knut Inge Hovet Installasjonar AS 601 690 – sekshundreogentusensekshundreognitti – kroner i tillegg til gebyret på 15 820 kroner.
 5. C, B og A betaler via advokat Kristian Saga utgiftene til fagkyndige meddommere. Beløpet fastsettes av lagmannsretten.»
- (9) Lagmannsretten – som var satt med fagkyndige meddommere – kom til at X ble insolvent «senest medio 2015», og at alle de tre styremedlemmene opptrådte erstatningsbetingende uaktsomt «i hvert fall ... fra 1.1.16», da det ikke lenger var noe «realistisk håp» om å redde selskapet.
 - (10) Lagmannsretten tilkjente saksøkerne erstatning som tilsvarte det vederlaget de hadde opptjent i 2016, men ikke fått betalt. Det ble ved beregningen ikke tatt hensyn til at Landskapsentreprenørens fordring på X var redusert fra 1. januar 2016 og frem til konkursen. Knut Hovet Installasjonar hadde ingen utestående fordring på X 1. januar 2016.
 - (11) C, B og A har anket dommen til Høyesterett. De har gjort gjeldende at det ikke foreligger ansvarsgrunnlag, at domsgrunnene er mangelfulle og – for så vidt gjelder Landskapsentreprenørene – at det ikke foreligger årsakssammenheng med noe økonomisk tap.
 - (12) Høyesteretts ankeutvalg traff 20. januar 2021 denne beslutningen:

«Ankene over lagmannsrettens domsslutning punkt 1 fremmes til behandling i Høyesterett for så vidt gjelder spørsmålet om årsakssammenheng/økonomisk tap for Landskapsentreprenørene AS. For øvrig tillates ikke ankene fremmet.»
 - (13) Dette innebærer at Høyesterett, ved avgjørelsen av spørsmålet om årsakssammenheng og økonomisk tap, må bygge på det faktum lagmannsretten fant bevist ved konstateringen av ansvarsgrunnlaget.
 - (14) Fordi anken mot Knut Hovet Installasjonar ikke ble tillatt fremmet, tilkjente ankeutvalget selskapet sakskostnader for Høyesterett. Av ankeutvalgets beslutning fremgår at i den grad anken mot Landskapsentreprenørene skulle føre frem, kan det bli aktuelt å endre lagmannsrettens sakskostnadsavgjørelse, som tilkjente de to selskapene sakskostnader i fellesskap. Knut Hovet Installasjonar er derfor innforstått med at slik endring kan måtte skje, og prosessfullmektigen har uttalt seg om spørsmålet.
 - (15) Høyesterett har behandlet anken i fjernmøte, jf. midlertidig lov 26. mai 2020 nr. 47 om tilpasninger i prosessregelverket som følge av utbruddet av covid-19 mv. § 3.

Partenes syn på saken

- (16) De ankende parter – C, B og A – har i hovedsak gjort gjeldende:
- (17) Landskapsentreprenørene har ikke lidt noe økonomisk tap, fordi dets utestående hos X ble redusert fra tidspunktet uaktsomheten inntraff til konkursen. I et hypotetisk hendelsesforløp, hvor X hadde gitt informasjon om sin svake økonomiske stilling, kunne ikke selskapet – styret – prioritert å gjøre opp allerede pådratt gjeld til Landskapsentreprenørene, jf. blant annet straffeloven § 402.
- (18) Den hypotetiske vurderingen må knyttes til det tidspunktet uaktsomheten først oppsto, som var 1. januar 2016. Det er derfor uten betydning at Landskapsentreprenørenes utestående i en periode deretter var lavere enn på konkurstidspunktet. Det er heller ikke avgjørende at X stort sett betalte de eldste fakturaene først. Erstatningsberegningen er en nettoberegning.
- (19) C, B og A har fremsatt denne påstanden:
- «Prinsipalt:
1. C, B og A frifinnes.
 2. Landskapsentreprenørene AS dømmes til å betale A og det offentlige sine sakskostnader for Høyesterett.
 3. Landskapsentreprenørene AS dømmes til å betale C, B og A sine sakskostnader for tingretten og lagmannsretten fastsatt etter rettens skjønn.
 4. C, B og A betaler Knut Hovet Installasjonar AS sine sakskostnader for tingretten og lagmannsretten fastsatt etter rettens skjønn.
- Subsidiært:
1. Lagmannsrettens dom punkt 1, 3, 4 og 5 oppheves.
 2. Landskapsentreprenørene AS dømmes til å betale A og det offentlige sine sakskostnader for Høyesterett.»
- (20) Ankemotparten – *Landskapsentreprenørene AS* – har i hovedsak gjort gjeldende:
- (21) Lagmannsrettens erstatningsutmåling er riktig. Utmålingen sikrer at Landskapsentreprenørene får full erstatning, i samsvar med grunnleggende erstatningsrettslige prinsipper og hensynene bak erstatningsreglene. At X i uaktsomhetsperioden også betalte gjeld pådratt før 1. januar 2016, får ikke betydning.
- (22) Landskapsentreprenørenes tap tilsvare de ubetalte fordringene som oppsto i denne perioden. Disse fordringene ville ikke oppstått om styret hadde gitt tilstrekkelig informasjon. Dersom Høyesterett likevel mener at man må gå inn i den usikre vurderingen av om allerede opptjente fordringer hypotetisk sett ville blitt betalt, må lagmannsrettens dom oppheves. Det foreligger ikke faktisk grunnlag for å gjøre en slik vurdering.
- (23) Subsidiært må erstatningsberegningen ta utgangspunkt i det tidspunktet Landskapsentreprenørenes utestående saldo var lavest, det vil si 16. august 2016. Styremedlemmene var uaktsomme også på det tidspunktet.

(24) Landskapsentreprenørene AS har fremsatt denne påstanden:

«Prinsipalt:

1. Ankene forkastes.
2. Landskapsentreprenørene AS tilkjennes sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett.

Subsidiært:

1. Lagmannsrettens dom punkt 1 oppheves for så vidt gjelder spørsmålet om årsakssammenheng og økonomisk tap.
2. Lagmannsrettens dom punkt 3, 4 og 5 oppheves.
3. Landskapsentreprenørene AS tilkjennes sakskostnader for Høyesterett.»

Mitt syn på saken

Rettslige utgangspunkter

- (25) Lagmannsretten har kommet til at de tre styremedlemmene er erstatningsansvarlige etter aksjeloven § 17-1, hvorefter de plikter å erstatte skade som de i den egenskap «forsettlig eller uaktsomt har voldt» Landskapsentreprenørene. Uaktsomheten besto i at de «fra» 1. januar 2016 unnlot å informere Landskapsentreprenørene om Xs svake økonomiske stilling.
- (26) Dette innebærer at Landskapsentreprenørene har krav på å få erstattet sitt økonomisk tap som er *forårsaket* av styremedlemmenes uaktsomme unnlattelse. Det nærmere innholdet i årsakskravet må avgjøres etter «alminnelige erstatningsrettslige regler», se Ot.prp. nr. 55 (2005–2006) side 114, som er forarbeidet til en endring av aksjeloven § 17-1. Av skadeserstatningsloven § 4-1 følger at erstatning for formueskade «skal dekke den skadelidtes økonomiske tap».
- (27) Innholdet i kravet til årsakssammenheng er utviklet i rettspraksis. Utgangspunkt kan tas i Rt-1992-64 på side 69, p-pilledom II, hvor det fremgår at årsakskravet vanligvis er oppfylt «dersom skaden ikke ville ha skjedd om handlingen eller unnlattelsen tenkes borte». Handlingen eller unnlattelsen er da «en nødvendig betingelse» for at skaden oppsto.
- (28) For rene formuestap er dette utviklet nærmere i Rt-2003-400 avsnitt 49, Sunnfjordtunelldommen, hvor det heter:
- «Jeg ser så på beregningen av erstatningen – det vil her si spørsmålene om økonomisk tap, årsakssammenheng og den skadelidtes medvirkning. Utgangspunktet for beregningen av tapet må her være at tunnelselskapet skal stilles som om Fearnleys informasjon og rådgivning hadde vært aktsom, jf. Brækhus: Meglerens rettslige stilling side 281. I prinsippet blir det da spørsmål om hvordan tunnelselskapet ville handlet hvis kravene til informasjon og rådgivning hadde vært oppfylt. En egentlig vurdering av et slikt hypotetisk hendelsesforløp må imidlertid bli meget usikker, og det følger av rettspraksis at skadevolderen har bevisbyrden for den usikkerheten som knytter seg til det alternative hendelsesforløpet, se Rt-2000-679 på side 689 med henvisning til Rt-1996-1718.»
- (29) Dette er fulgt opp i Rt-2005-65 avsnitt 45–46, KILE-dommen.

- (30) Landskapsentreprenørene skal derfor stilles som om styremedlemmene ikke hadde vært uaktsomme. Det må da skje en sammenligning av to hendelsesforløp: det *hypotetiske* hendelsesforløpet, det vil si det hendelsesforløpet som sannsynligvis ville skjedd hvis aktsom informasjon om Xs økonomiske stilling hadde blitt gitt, og det *faktiske* hendelsesforløpet. Mellom disse to hendelsesforløpene eksisterer en økonomisk *differanse* for Landskapsentreprenørene, og det er denne differansen som – dersom den er positiv – er selskapets økonomiske tap som skal erstattes.
- (31) Det faktiske hendelsesforløpet er her i all hovedsak kjent og uomstridt. Tvilen knytter seg til det hypotetiske hendelsesforløpet, som er kontrafaktisk og derfor ikke kan fastlegges med sikkerhet. Som det fremgår av sitatet fra Sunnfjordtunneldommen, har styremedlemmene tvilsrisikoen ved fastleggingen av det hypotetiske forløpet.

Den konkrete vurderingen

- (32) Dersom Landskapsentreprenørene på uaktsomhetstidspunktet hadde fått tilstrekkelig informasjon om Xs svake økonomiske stilling, er det å forvente at Landskapsentreprenørene hadde stanset de løpende arbeidene i påvente av betalingsgaranti eller forskuddsbetaling. Så dårlig som Xs økonomiske stilling da var, er det ikke grunn til å regne med at Landskapsentreprenørene ville ha fortsatt arbeidene for en mulig dividende i den konkurs som selskapet i så fall måtte frykte ville komme.
- (33) Dette innebærer at de vederlagskravene Landskapsentreprenørene opparbeidet *etter* uaktsomhetstidspunktet, og som X ikke betalte, er tapt som følge av den manglende informasjonen, slik også lagmannsretten kom til. Når konkursboet ikke utbetalte dividende, skal disse tapte vederlagskravene derfor erstattes. Jeg nevner likevel at hvis det legges til grunn at arbeidene ikke hadde kommet i gang igjen, måtte det trolig vært gjort et fradrag for vederlagenes fortjenestelementer, som i tilfelle ikke ville blitt opptjent. Men et slikt fradrag har styremedlemmene uttrykkelig ikke gjort gjeldende.
- (34) Skal den differansebetraktningen jeg redegjorde for bli fullstendig, må også andre sannsynlige virkninger av at styremedlemmene hadde opptrådt aktsomt, trekkes inn i vurderingen. Det neste spørsmålet er derfor hva som ville skjedd med de fordringene Landskapsentreprenørene *allerede* hadde opptjent på uaktsomhetstidspunktet. Rent faktisk ble de i hovedsak betalt før konkursen. Men hadde det samme skjedd dersom styremedlemmene hadde opptrådt aktsomt og gitt tilstrekkelig informasjon?
- (35) Dersom X hadde gått konkurs på uaktsomhetstidspunktet, ville disse fordringene vært tapt. De ville i så fall gått inn i bobehandlingen, og partene er enige om at det heller ikke på dette tidspunktet ville vært grunnlag for dividendebetaling til uprioriterte fordringer fra konkursboet.
- (36) Dersom driften i stedet hadde fortsatt i det minste en stund til, er det usikkert om styret hadde prioritert betaling av den eldre gjelden til Landskapsentreprenørene. I Normann, Styremedlemmers erstatningsansvar i aksjeselskaper, 1994 side 562–563 heter det:

«Styremedlemmenes ansvarsbetingende opptreden i forhold til den enkelte skadelidte kreditor, består i å ha inngått avtale på selskapet vegne (uten å opplyse om selskapets sviktende økonomi). Hadde de opptrådt rettmessig, ville kravene som er grunnlaget for erstatningssøksmålet mot styremedlemmene, ikke eksistert. Dersom de kravene

som er stiftet på rettmessig grunnlag beløpsmessig overstiger kravet (kravene) som danner grunnlaget for søksmålet, kan spørsmål reises om medkontrahenten egentlig er påført erstatningsmessig tap. I et løpende mellomregningsforhold motregnes innbetalingene automatisk mot de eldste postene. Disse kan derfor være nedbetalt ved konkursåpning. Man kan da enten legge til grunn at det er etableringen av de nye kravene som er erstatningsbetingende, og at styremedlemmene dermed må pålegges å erstatte det tap disse har påført medkontrahenten. Eller man kan se det slik at det bare er økningen i medkontrahentens samlede krav på selskapet etter tidspunktet hvor avtaleinngåelsen må betraktes som uaktsom, som kan kreves erstattet. I denne siste perioden hvor styret burde ha forstått at selskapet ikke ville kunne oppfylle sine forpliktelser, kan ledelsen velge å dekke fordringer i et løpende mellomværende fordi betaling av allerede forfalt gjelde ofte oppstilles som en forutsetning for videre kreditleveranser. Tenkes det uaktsomme forholdet borte, ville styret sannsynligvis ikke ha prioritert dekningen av denne spesielle kreditoren. Hans fordring på selskapet ville dermed ha vært større ved konkursåpningen enn det den faktisk er hvis det erstatningsbetingende forhold tenkes borte. Medkontrahenten bør som hovedregel bare kunne kreve erstattet økningen i kravet på selskapet som er skjedd i perioden etter at inngåelsen av nye kredittavtaler må betegnes som rettsstridig.»

- (37) Normann tar her til orde for at hovedregelen bør være at kreditorens tap er begrenset til *økningen* av kreditorens fordringer på selskapet etter at den erstatningsbetingende unnlåtelsen inntraff. Begrunnelsen er at styret etter dette tidspunktet «sannsynligvis ikke [ville] ha prioritert dekningen av denne spesielle kreditoren», det vil si den allerede opparbeidete gjelden til denne kreditoren. Hun viser til et par eldre lagmannsrettsdommer, som imidlertid samlet ikke gir noe entydig bilde.
- (38) Etter min mening er det av betydning at selskapets økonomiske stilling må ha blitt svært dårlig før styret blir ansvarlig. Av HR-2017-2375-A avsnitt 41–42, Ulvesunddommen, fremgår at selskapet må ha blitt insolvent, og at det heller ikke er noe realistisk håp om å redde selskapet fra konkurs. Som lagmannsretten kom til, var dette Xs situasjon på uaktsomhetstidspunktet. I en så prekær situasjon har selskapet ingen mulighet til å dekke alle kreditorenes fordringer. Og da vil det ofte være rettsstridig av styret å prioritere dekning av én kreditors fordring. Jeg nøyer meg her med å vise til straffeloven § 402, som på nærmere vilkår setter straff for kreditorbegunstigelser. Dette tilsier at styret i det hypotetiske hendelsesforløpet neppe ville prioritert betaling av eldre gjeld til Landskapsentreprenørene.
- (39) Det kan innvendes at når X i 2016 rent faktisk betalte gammel gjeld til Landskapsentreprenørene, er det grunn til å tro at selskapet ville gjort det samme også om den nødvendige informasjonen hadde blitt gitt. Men situasjonen ville da vært en annen: Styret kunne ikke lenger mene at selskapets balanse var positiv, og den prekære situasjonen – som i så fall var kjent også for styret – ville etter min mening mest sannsynlig ledet til tiltak som ikke inkluderer betaling av denne gjelden.
- (40) Jeg er på denne bakgrunn kommet til at Landskapsentreprenørenes erstatningskrav består av de *ubetalte* fordringene selskapet opparbeidet etter uaktsomhetstidspunktet, med fradrag for de *betalte* fordringene som var opparbeidet før dette tidspunktet. Samlet tilsvarer dette *økningen* av Landskapsentreprenørenes utestående fordringsmasse fra uaktsomhetstidspunktet til konkursen. På denne måten mener jeg at Landskapsentreprenørene får erstattet den forverringen av selskapets økonomiske stilling som uaktsomheten forårsaket.

- (41) Det spørsmålet som gjenstår, er *hvilket uaktsomhetstidspunkt* beregningen skal knyttes til.
- (42) Lagmannsretten kom som nevnt til at styremedlemmene opptrådte erstatningsbetingende uaktsomt «fra» 1. januar 2016, som altså er det tidligste tidspunktet vurderingen kan knyttes til. Men uaktsomheten vedvarte gjennom 2016, fordi tilstrekkelig informasjon aldri ble gitt. Spørsmålet er da om beregningen skal knyttes til det tidspunktet uaktsomheten *begynte* eller til et *senere* tidspunkt da Landskapsentreprenørens uoppgjorte fordringer var på sitt laveste, som her er 16. august 2016.
- (43) Styremedlemmene gjør gjeldende at den omtalte differansebetraktningen skal ta utgangspunkt i at uaktsomheten tenkes borte, hvilket må bety at *hele* uaktsomheten tenkes borte. Dette innebærer at beregningen må knyttes til 1. januar 2016.
- (44) Landskapsentreprenørene gjør på sin side gjeldende at all den tid uaktsomheten fortsatte, foreligger et uaktsomhetstidspunkt også 16. august 2016. Det står, kan det hevdes, skadelidte fritt til å velge hvilken ansvarsbetingende begivenhet han vil påberope seg.
- (45) Jeg kan ikke se at det i rettspraksis er tatt noe standpunkt til dette spørsmålet, som vel i hovedsak bare kan oppstå ved utmåling av rene formuestap. De formuleringer av årsakskravet som har vært gjort, har så vidt jeg kan se ikke hatt denne problemstillingen for øye.
- (46) Heller ikke de mer overordnede hensynene som bærer erstatningsretten, trekker entydig i noen bestemt retning. Det kan hevdes at prevensjonshensynet best ivaretas hvis skadevolderen må være forberedt på å betale høyere erstatning dersom han fortsetter sin uaktsomhet. Men her er grunnen til at tapet blir høyere om beregningen knyttes til 16. august 2016, at X i perioden etter 1. januar 2016 betalte store deler av den eldre gjelden til Landskapsentreprenørene. Det kan da fremstå som lite rimelig at selskapets betalinger skal føre til at erstatningskravet mot styremedlemmene blir høyere.
- (47) Jeg har blitt stående ved at det er mest dekkende å anse styremedlemmenes uaktsomhet som én sammenhengende uaktsomhet, som det er lite naturlig å dele opp i flere – nærmest daglige – enkeltuaktsomheter utover 2016. Jeg vil også mene at dette er godt i samsvar med den differansebetraktningen som jeg redegjorde for. Konsekvensen blir at Landskapsentreprenørens tap må baseres på at hele uaktsomheten tenkes borte, slik styremedlemmene anfører.
- (48) Dette innebærer at Landskapsentreprenørene har krav på å få erstattet økningen av sine fordringer på X fra 1. januar 2016 og frem til selskapets konkurs. Som nevnt hadde Landskapsentreprenørene 1. januar 2016 til gode 2 254 174 kroner, noe som på konkurstidspunktet var *reduisert* til 1 786 096 kroner. Styremedlemmenes uaktsomhet har da ikke påført selskapet noe økonomisk tap. De må derfor frifinnes.

Sakskostnader

- (49) Styremedlemmene har etter dette vunnet saken og har i utgangspunktet krav på å få dekket sine sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2 første ledd. Som det fremgår, har imidlertid avgjørelsen budt på tvil. Jeg er derfor kommet til at tungtveiende grunner gjør det rimelig at Landskapsentreprenørene fritas for å dekke styremedlemmenes sakskostnader,

jf. § 20-2 tredje ledd. Dette må også gjelde sakskostnadene i tingretten og i lagmannsretten, hvor det ble avgjort at det foreligger ansvarsgrunnlag.

- (50) Som nevnt ble de sakskostnadene styremedlemmene i lagmannsrettens dom er pålagt å betale Knut Hovet Installasjonar for behandlingen i tingretten og lagmannsretten, fastsatt i fellesskap med Landskapsentreprenørens tilkjente sakskostnader. Beløpet må derfor nå splittes mellom de to partene. Jeg mener det ikke er grunn til å fravike en likedeling, som Landskapsentreprenørens prosessfullmektig har gjort gjeldende er riktig fordeling. Hans advokatfirma representerte også Knut Hovet Installasjonar i de to instansene. Dette innebærer at sakskostnadene som tilkjennes Knut Hovet Installasjonar, nå fastsettes til halvparten av de beløpene lagmannsretten tilkjente selskapet og Landskapsentreprenørene. For begge instanser blir dette til sammen 720 849 kroner.
- (51) Dette innebærer at bare lagmannsrettens domsslutning punkt 2 og 5 blir stående.
- (52) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. C, B og A frifinnes.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.
3. I sakskostnader for tingretten og lagmannsretten betaler C, B og A – én for alle og alle for én – til Knut Hovet Installasjonar AS 720 849 – syvhundreogtyvetusenåttehundreogførtini – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av lagmannsrettens dom.

- (53) Dommer **Bull:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (54) Dommer **Bergsjø:** Likeså.
- (55) Dommar **Høgetveit Berg:** Det same.
- (56) Dommer **Indreberg:** Likeså.
- (57) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. C, B og A frifinnes.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.
3. I sakskostnader for tingretten og lagmannsretten betaler C, B og A – én for alle og alle for én – til Knut Hovet Installasjonar AS 720 849 – syvhundreogtyvetusenåttehundreogførtini – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av lagmannsrettens dom.